

DIVADELNÍ SOUBOR
foor

ve spolupráci s marketingem a kulturou města Hustopeče uvádějí
divadelní hru Oscara Wilda v dramatinizaci Romana Vencla

STRAŠIDLO

CANTERVIL

L
S
K
É

Sál společenského domu
v Hustopečích

1. Premiéra: sobota 12. 5. 2012
11. Premiéra: středa 23. 5. 2012

Obnovit tradici ochotnického divadla v Hustopečích a navázat na ni se snaží od roku 2009 ochotnický divadelní soubor, který vznikl z popudu členů již zaniklých souborů a v roce 2010 se pojmenoval DS FOOR. Poprvé se představil divadelní pohádkou O komtesce Jilince a ševci Ondrovi. Režie se ujal Jiří Tauber, který během své profesionální praxe působil v LD Radost Brno, DP ve Zlíně a v Satiristickém divadle Večerní Brno. Zde byl uměleckým šéfem a nakonec i ředitelem. Protože představení mělo úspěch nejen u dětského diváka, ale i u široké veřejnosti, nacvičil soubor v nové sezoně veselou pohádku se zpěvy Podivné příhody pana Pimpipána, opět pod režijním vedením Jiřího Taubera. Na pomoc s hudební stránkou hry si režisér přizval uznávaného hudebníka Igora Rusínka, na výpravě hry se podílel skvělý výtvarník Jiří Pitr známý jako šéf výpravy LD Radost Brno, Slováckého divadla v Uherském hradíšti a Národního divadla Brno. S tímto představením se DS FOOR zúčastnil přehlídky Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou, odkud si přivezl čestné uznání za dramaturgickou volbu při výběru textu hry a čestná uznání pro Františka Skálu a Jana Najmana za herecké výkony v rolích kouzelníka Fyfína a švicka Pichlete, dále cenu pro Hanu Potměšilovou za herecký výkon v roli kozy Lizy.

Soubor zůstává otevřený pro mladé a dětské herce, o čemž svědčí i letošní obsazenost hry Strašidlo cantervillské, kde více jak polovinu souboru tvoří děti a mládež. Režie této hry se ujal letitý hustopečský ochotník a režisér Jiří Merlíček, který se v Hustopečích velmi aktivně zapojuje do divadelního dění a režijně zde např. připravil hry Dekameron, Tři v tom, Loupežníci z Chlumu, Křížová výprava, Balada z hadrů nebo Těžká Barbora. Režijně se také velmi úspěšně zapsal v roce 2007 v Divadle bratří Mrštíků v Boleradicích detektivní hrou Past na myši a v roce 2009 hrou se zpěvy Cikánský baron, se kterými získal mnohá ocenění na celostátních divadelních přehlídkách.

Na výtvarné stránce představení se podílel hustopečský malíř, výtvarník, restaurátor, pedagog a divadelník Aleš Janšta. Kulisy, na základě jeho předlohy, vyrobil loutkář a truhlář Jan Benýšek, který od roku 2007 působí v Loutkovém divadle Radost Brno.

Díky tomuto týmu a zapálení ochotníků, kteří vynaložili spoustu úsilí, námahy a píle, se podařilo vytvořit představení, ve kterém se propojila zkušenost a zralost dospělých ochotníků s hravostí dětských i dospívajících herců a hereček.

Oskar Wilde a setkání kultur

Již staří Řekové (právě tak, jak známo, musí začínat každá seriózní úvaha o čemkoliv) se dokázali bavit rozdíly, které panují mezi dvěma odlišnými kulturami. Neobyčejně zábavní jim tehdy připadali třeba Egypťané, ze kterých měli zvláště legraci, protože „dělají všechno naopak“. Jenom pro příklad – Egypťanky prý čuraly vstojе, Egypťané vsedě. Humor, rodící se z tohoto srovnání může být ovšem i krutý a výsměšný, ale stejně tak i vlnidný, dobrosrdečný a v podstatě tedy sblíživší a přátelský. A takový je, dle mého názoru, humor, který nám přináší Oskar Wilde. Srovnání zvyků a náhledů Američanů a Angličanů má ovšem v Anglii ještě zvláštní pikantní příchut – Američané jsou totiž jacisi nezdární synové Albionu, jejichž přepjaté sebevědomí je následkem určitého potlačovaného komplexu. Kulturní rozdíly mezi nimi se promítají kam oko pohledne – zatímco Američanova řeč je bombastická a na setkání vás bude plácet po zádech, Angličan je chladný, zdrženlivý a úsporný. Angličan cení tradici a věkovitost, Američan novost a modernost. Angličan má smysl pro nevyzpytatelné tajemno, Američan potřebuje mít vždy a ve všem vědecky jasno. Pointa hry přitom, mimo jiné, naznačuje, že pouze spolu jsou tyto dva náhledy schopny dosáhnout dokonalejší celou skutečnost, a nad oběma pak, že se klene, nad oběma vítězí a oba spojuje láska. A to je přímo vysvobuzující poselství, a to nejen pro tuto hru.

Studnice, ze které Oscar Wilde čerpá, je natolik vydatná a trvale svěží, že může oslovit i našeho člověka, mezi myšlením slovanských služek a anglického lorda je nemenší rozdíl, a mohl by být námětem dalších her. Humor pramenící z kulturních rozdílů lze chápat jako jeden z nejmilejších prostředků odstraňování přehrad mezi národy a veškeré xenofobie. A to je, jak by řekl Američan, po čertech zatracené senzační věc.

Angličan by na půl úst utrousil, že to není špatné a znamenalo by to u obou naprosto totéž. Prostě řečeno, dívat se takto hravě na to, co nás rozděluje, je neobyčejně poučné, zábavné a prospívá to dorozumění mezi národy. Tak by řekl politicky, národně a kulturně uvědomělý Čech. Prostě řečeno, je to betálný, vo tém žádná. A všeci, co vokolo teho dělali, só jedničky. A divoké Oskar nevěci.

Osoby:

sir Simon de Canterville
Josef Jedlička

Hiram B. Otis
Zdeněk Tupý

Lukrecie R. Otisová
Marie Fasorová

Virginie E. Otisová
Adéla Malendová

Kentucky a Tennessee
Ondřej Tupý
Martin Vaculík

Paní Umneyová
Helena Průdková
Hana Potměšilová

vévoda James Bilton z Lockhamu
Jaroslav Matýšek
Jan Najman

lord de Canterville
Josef Jedlička

1., 2. a 3. služka
Alžběta Tupá
Anna Tupá
Tereza Vaculíková

1., 2. a 3. komtesa
Lucie Rybníčková
Markéta Šlancarová
Anna Urbánková

Režie
Jiří Merlíček

Asistent režie
Hana Potměšilová

Výroba kulís
Jan Benýšek

Hudební spolupráce
Pavel Svoboda

Výtvarník
Aleš Janšta

Světla a zvuky
Milan Straka

Úprava kostýmů
Jana Tupá

Náповěda textu
Zdeňka Velebová

Grafická spolupráce
Petr Fridrich